

Hüzünlü Bir Coşku Benimki

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Haziran 2015

Belirsizliğin istikameti idi yol aldığım,
Verdiğim kaçınıcı mola
Hatta
Hangi duraktı kim bilir
Terk ettiğim dünlerim
Ve terk edildiğim.
Uğradığım kaçınıcı ihanet
Tıka basa dolu heybem;
Nadiren dökülen serpintiler
Kırılan umudumdan tek elde kalan
Kaçınıcı ara cümle ise
İçinde saklı o gizli özne.
Hicap ettiğim zaman zaman
O kırılğan, ürkek yanım
En önde saf tutan.

Yarınlar hepten hibeli kadere
Anılar her daim namzet içimdeki hasrete
Neye meylettimse olmadı asla,
Önem arz eden
Hep kırık bir parça idi arda kalan.
Bozdum yeminimi bin kere
Oysa söz vermiştim kendime,
Nedenleri saklı olsa da bende
Yine de her seferinde ne çok ceza
Kesilen payıma.

Yeniden soluklandığım kaçınıcı meclis kim bilir
Çıkarken onca fezleke ardı ardına
Nazarında ne çok insan
Ve pek çok sanrı gerçeğe iştiğal ettiğine kani
Olamasam da safça inandığım.

Büyümekse düşen payıma,
O somurtuk mizacım

Ne kibirli ne sıradan ama bil ki;
Başımın okşanmadığı her an.
Neyse, demek asla düşmedi payıma
Üzünçler karışık beyhude neşemle.
Yine sürçtü dilim,
Sanır mısın ki bihaberim;
O sefil aşk meleği kadar kalender olsam keşke
Görmezden geldiğin kim bilir kaç milyon cümle.
Senaristi yıldı bu hikâyenin,
Demesem de
Hüzünlü bir coşku benimki
Savruk bir gönlün yükseldiği o son çığta:
Tepinip dururken ruhun asma katında
Düşmek ne kolay oysa
Düşüp yeniden doğrulmak yürüdüğüm o yolda;
Tekil bir aşk nihayetinde
Bihaber iken kör talihim.
Nezdinde kesilen ceza mı sanki
Nihayeti bu hikâyenin...
Daha başlamamamışken
Nasıl geldik ki sona...